

[Ib Christensen]

Den ulighed, der er mellem dem, der besidder jord på den gammeldags måde, og jordrentebesiddelsen, skulle udlignes ved, at man gør jordrentebesiddelsen generel og fjerner den gammeldags jordbesiddelse.

Det kunne socialdemokratiet have gjort i 1967, da der var et såkaldt arbejderflertal, og det radikale venstre havde også dengang noget i retning af inddragelse af jordværdistigninger på sit program. Hvad gjorde man? Man fjernede uligheden ved at afvikle jordrentebregene, efter at man i øvrigt havde afviklet statsgrundskylden og grundstigningskylden. Altså man gør lige nøjagtig det modsatte af det, der står i ens program, også når de parlamentariske muligheder er til stede, som de var dengang, og som de er i dag.

I Hanstholm kommune kan man godt leve på jordrentevilkår, så det kan altså lade sig gøre. Det fører ikke de ulykker med sig, ministeren tror. Jeg står her med et udklip fra Information i dag, der taler om det faldende boligbyggeri, der rammer de unge hårdt. Det varer sikkert ikke mange år, før vi får optøjer her i landet, som man har det i Vesttyskland og i Schweiz, af desperate unge, der ikke kan få løst deres boligproblem.

En af årsagerne er, at folk med almindelige indkomster i dag ikke er i stand til at erhverve sig en ejerbolig. Det er umuligt. Kommunerne ligger med enorme kvanta af ubegygede grunde, de ikke kan komme af med, for menneskene har ikke råd til at købe dem. Hvis de kan få lov til at leje dem på jordrentevilkår, kan de bruge deres opsparede kapital, i det omfang det overhovedet er lykkedes dem at få nogen, til byggeriet.

Derfor kan dette forslag blive et afgørende tiltag – men regeringen afviser det altså – til bekæmpelse af den bolignød, vi må forudse i løbet af ganske få år. Indtil 1990–92 vil antallet af unge stige meget stærkt, og byggeriet er næsten gået helt i stå. Både for byggeriets skyld og for de boligsøgendes skyld var det værd at tænke på dette forslag. Vi noterer med beklagelse, at ministeren afviser det principielt og konkret. Det vil vi vide at snakke om under den kommunale valgkamp.

Aase Olesen (RV):

Hr. Egon Jensen spurgte mig, om det radikale venstre mente, at det var i lønmodtagerens interesse, at Dyrftidsfondens midler skulle anvendes til kommunale jordkøb og til lavt

forrentede lån. Ja, vi må jo sige, at langt den overvejende del af Danmarks befolkning, det er vist 90 pct., er lønmodtagere, og de skal som bekendt alle bo. Det undrer mig egentlig, at hr. Egon Jensen ikke kan indse, at de ville have fordel af at kunne få boligjord på lejebasis.

Jeg vil i øvrigt gerne sige til den argumentation, der føres frem fra socialdemokratiets side, hvor man fremhæver den ulighed, der bliver for befolkningen, og uligheden mellem kommunerne, at det jo er rigtigt, men det er kun rigtigt, så længe disse ordninger kører i ganske få kommuner. Hvis det blev til mere generelle ordninger, hvad vi har slået til lyd for, så ville nogle af de indvendinger – jeg erkender, at det kun er nogle af dem – falde til jorden.

Flygaard (DR):

Jeg vil gerne her i anden omgang gøre nogle konkrete bemærkninger.

Det første, jeg vil tage op, er spørgsmålet om fastsættelsen af de 6 pct. Det er muligt, at procenten skal være en anden, men jeg vil gøre opmærksom på, at når vi har fastsat en forholdsvis lav procent, så skal det ses på baggrund af, at denne procent skal beregnes af en i almindelighed stigende jordværdi. Hvis man handler på traditionelle vilkår, så betaler man nok en forholdsvis høj forrentning af de lån, man har, men under i øvrigt uændrede vilkår skal denne højere rente svares af et fast beløb, mens de 6 pct. skal svares af et stigende beløb. Alene af den grund kommer der en ligestilling frem eller i hvert fald en tendens til en ligestilling frem – og en fuldstændig ligestilling, hvis det er således, at markedskræfterne tilstrækkeligt slår igennem.

Jeg vil gerne om den debat, der har været om en principiel stillingtagen og en konkret stillingtagen, sige, at man selvfølgelig godt principielt kan gå ind for en tankegang, men konkret gå imod. Hvis man går imod et konkret forslag, mener jeg, at man har en vis forpligtelse til at stille et alternativt forslag op, og det er altså det, vi efterlyser i den nuværende situation.

Jeg er enig i den betragtning, at et principprogram kan være ét og et arbejdsprogram kan være noget andet, men når man går så langt, som man er gået fra socialdemokratiets